

INELUL - poezie de Costache Ioanid

În ritm de lanțuri greu zornăitoare
treceau în cântec sclavii prin cetate,
o lungă ceată de spinări zebrate
treceau prin colb ca marfă de vânzare.

Însângerați și duși cu aroganță
se legănav ca un talaz în spume,
toți fără Dumnezeu și fără nume,
fără popor și fără de speranță,
dar toți nepăsători și puși pe glume...

Și-n vălmășagul hohotelor stranii,
în amăgirea fără de căință,
un singur chip, o singură ființă
purta suspinul tragicei pierzării.

Era o sclavă cu un chip de ceară,
cu ochii mari, cu fruntea încrêțită.
Din cuibul părintesc ademenită,
nu lanțul îi era acum povară,
cât visul ei din anii de fecioară.

Mergând pe drum ea se vedea acasă,
se revedea în dulcea amintire
lucrând la zestrea sfântă de mireasă
cu gândul dus în zarea vapoasă
spre tainicul, neîntâlnitul mire...

Erau ani dulci în casa cea bătrână
și clipele se îngânau zburdalnic.
Dar într-un ceas de seară, la fântână,
îi apăru un prinț... cu grai șagalnic..
și ea fugi cu el... ca o păgână.

Apoi... a fost vândută... ferecată...
Minciuna, vai, și-a arătat otrava.
Dar adevărul... oare nu se-arată?
Ah, pân-atunci, la marea judecată,
ea se târa în lanțul greu...

Dar iată...

Oprit în drum, un tânăr o privește,
se uită lung în ochii plânși feciorul.
El face-un semn: Să vină negustorul.
Pristavii sar. Convoiul se oprește.
Stăpânul... vine-ncet... negustorește.

O liniște ca de mormânt se face.
„Ce preț?” întreabă tânărul în șoaptă.
Pe fața lui e milă și e pace.
El dă o pungă omului rapace.
Iar omul gras apucă... și așteaptă.

Căci el mai vrea o pungă. Și-ncă una.
Mereu se-ntinde mâna lui hulpavă.
În gândul fetei s-a pornit furtuna.
Atâta aur pentru-o biată sclavă,
pentru un crin murdar, pentru o pleavă?

Fecioru-așteaptă. Zbirul nu se-nclină.
Și-a dat cumpărătorul tot avutul.
Dar pentru zbir abia e începutul.
El a-nțeles că prețul de regină
stă undeva în pieptul ce suspină...

„Ei hai! Dă tot!” Și-ndată, fără preget,
mantia de pe umeri se desprinde
și lunecă inelul de pe deget.
Dar negustorul spre fecior se-ntinde:
„Zadarnic! Marfa asta nu se vinde!”

Stă tânărul și un cuvânt nu spune,
și nimeni nici o șoaptă nu îngână,
căci n-a mai fost asemenea minune.
Iar sclava simte-n suflet o genune,
se leagănă și cade în țărână...

Când s-a trezit... era în libertate.
Pe ulița cea largă, negustorul
pornea din nou cu sclavii prin cetate.
Și-n locul ei, în lanțuri sângerate
pornea pe drum de jertfă... Salvatorul.

„Cu prețul vieții lui? Dar cine-i oare?”
își zice fata-n plâns, smulgându-și părul.
Și-un tinerel... de undeva... răsare...
„Cum? Nu știi cine-i?”
„Nu știu.”
„Adevărul.”

Vai! Adevărul... printre sclavi?... pe uliți?!
Și colbul crește-n zări halucinante...
Iar fata vede-n drum pontifi, bacante,
atleți cu lauri, cavaleri cu suliți
și nobili în sclipiri de diamante...

„Sunt liberă... și viața-mi stă în față,
desfășurându-și toată strălucirea.
Dar, ce ciudat, oriunde-arunc privirea
văd numai măști pe suflete de gheață.
Sunt liberă... Dar unde e iubirea?”

Și zile lungi ea alergă să-ntrebe
de ce-i urâtă viața în culise,
de ce-s atâția șerpi printre narcise.
Și-ntr-un târziu, i-a spus un om din plebe
că cel legat în locul ei murise.

Fugind pe câmpuri, ea și-a rupt veșmântul,
și-a rătăcit departe prin ogoare.
Dar într-o zi văzu un om în soare
trăgând un plug ce răscolea pământul.
Și El spunea o taină, o chemare:

„Veniți la Mine, voi cei fără tihnă...
veniți să ducem jugul împreună
și veți avea în suflete odihnă.
Căci jugul Meu e o povară bună
și el rodește sus în Cer cunună!”

Era... cumpărătorul de suspine...
... era Cel mort în lanțuri...
Adevărul...

Și fata alergă să I se închine,
să-I spele-n lacrimi gleznele divine
și ca ștergar să-și despletească părul.

Și-abia în jug află ea fericirea!
Căci Adevărul sfânt te face liber
ca, liber, să primești sau nu Iubirea.

*

Iubire... ca să poți găsi iubire
Tu ai dat tot și n-ai cerut nimica,
Tu n-ai dorit să naști în inimi frica,
ci nesilita clipă de-ndrăgire.

Iubire... ca să poți găsi iubire
Tu ne-ai salvat prin Jertfa Ta întreagă,
ca nu în lanț, ci liber să Te-aleagă
oricine vrea, în dulce dăruire.

Iubire... ca să poți găsi iubire
Tu porți un jug, dar jugu-i plinătate.
E jug, dar e deplină libertate,
e jug, dar e logodnă, fericire,
inelul de Mireasă și de Mire.